

A Fővárosi Ítéltábla

2.Kf.27.114/2005/6.szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla az SVS City-Média Kft. (Budapest) felperesnek a Gazdasági Versenyhivatal (Budapest) alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2005. évi február hó 11. napján kelt 2.K.33.649/2004/3. számú ítélete ellen a felperes által 6. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott helyen 2006. évi január hó 18. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 10.000 (azaz tízezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az illetékhivatal külön felhívására - 24.000 (azaz huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság az alperes határozatát megváltoztatta, a felperes terhére megállapított bírságot csökkentette, egyebekben a felperes keresetét elutasította. Az irányadó tényállás szerint a 2001. december hónapban alakult felperes időszak kiadványok kiadása tevékenységi körébe tartozóan „Üzleti ajánlatok Magyarországról” sorozat kiadványt (a továbbiakban: kiadvány) . adott ki: először 2003. év elején egy úgynevezett mutatószámot, majd ugyanebben az évben négy, 2004. május hónapban pedig további egy teljes számot (a vizsgálattal érintett időszakban). A teljes kiadványok a felperesi felhívásra

jelentkező cégek tevékenységének és termékeik bemutatásának, reklámjainak együttes, azonos arculatú megjelenítését tartalmazták, német nyelven.

A magyar nyelvű mutatószám 1. oldalán a felperes önmagát bemutatva kifejtette, hogy a negyedévente megjelenő kiadványokkal az a célja, hogy, a Magyarországon és az Európai Unióban működő vállalkozások közötti gazdasági kapcsolatokat élénkítse. Ennek érdekében magyar cégek tőkebefektetési és kereskedelmi együttműködési ajánlatait eljuttatja európai partnereihez. A 2. oldalon az első bekezdésben a kiadvány terjesztését ismertette akként, hogy a kiadványokat díjmentesen, kizárólag német nyelvterületen terjeszti: azokat hosszú távú kapcsolatai alapján partnereihez, közöttük szakminisztériumokhoz, a Német-Magyar Ipari és Kereskedelmi Kamarához, és direkt módon 3.000 céghez juttatja el. E partnerek saját ügyfeleiknek ingyenesen adják tovább a kiadványt, amely közölt adatai szerint A/4-es formátumban, német nyelven, 5.000 példányban, 4 színcolor nyomással készül, a borítója 250 gr-os, (fényes, lakkozott), a belívek 150 gr-os (félfényes) papírból készülnek. Egy vállalkozás 1 teljes oldalon mutatkozhat be, diagramokkal, képekkel is. A felperes vállalta az egységes arculat biztosítását.

A felperes szórólapokat is készített a mutatószám rendeltetésével azonos céllal. Ezekből kimaradt a szakminisztériumok és a Német-Magyar Ipari és Kereskedelmi Kamara (Németország) olyan partnerkémi megnevezése, amelyekhez hosszú távú kapcsolatai alapján a kiadványt díjmentesen eljuttatná.

A felperes a megrendelő vállalkozásokkal formanyomtatványon a kiadvány elkészítésére kötött szerződést, a szerződésben terjesztésre vonatkozóan kikötés nem volt (a terjesztést külön nem vállalta).

Az alperes versenyfelügyeleti eljárást kezdeményezett a felperessel szemben, ugyanis a kiadvány terjesztésével kapcsolatosan a Tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvénynek (a továbbiakban: Tpv.) a fogyasztók megtévesztésének tilalmáról rendelkező 8.§-ának /1/ bekezdésében és /2/ bekezdés a) pontjában foglalták megsértését vélelmezte.

Az ellenőrzés eredményeként az alperes a 2004. augusztus 5. napján kelt Vj-59/2004/20. számú határozatában egyrészt megállapította, hogy a felperes azon piaci ígérete, amely szerint „Üzleti ajánlatok Magyarországról” című kiadványát meghatározott külföldi címzettekhez eljuttatja, a fogyasztók megtévesztésére alkalmas volt, másrészt a felperes hosszú távú kapcsolataira való hivatkozását megtiltotta, és jogkövetkezményként 1.000.000 Ft bírsággal sújtotta a felperest. Indokolása szerint a felperes a 2003. évben nyomtatott

20.000 példányból 2003. május 21-től 2004. március 29-ig dokumentálhatóan 3.390 db példányt juttatott el szerződéses kötelezettség vállalás nélkül különféle célhelyekre. Valós terjesztési hely a Német-Magyar Ipari és Kereskedelmi Kamara nem lehetett, mert a székhelye nem Németországban, hanem Magyarországon van.

Az alperes kifejtette, hogy a Tpv. tiltja a fogyasztók piaci döntését befolyásoló magatartás tanúsítását az áru, a szolgáltatás lényeges tulajdonsága tekintetében, amennyiben a befolyásoló magatartás a fogyasztók megtévesztésére alkalmas. A felperes kiadói tevékenységet végez a kiadványok elkészítésével, amelynek azonban piaci létjogosultságát, vonzerejét az adja meg, hogy a kiadvány elkészítésén kívül ígéretet tett azoknak olyan külföldi helyszínekre való eljuttatására, amelyek a magyar vállalkozások számára gazdasági kapcsolat felvételére esélyt teremtenek. A felperes árúját ezért külföldi célhelyekre eljuttatott reklámkiadványként határozta meg, amely áru lényeges tulajdonsága tehát a terjesztés.

Az alperes vizsgálta a piaci tájékoztatásban (mutatványszám és szórólap) tett felperesi terjesztési ígéret mint általános állítás, és azon belül az állítás egyes elemeinek versenyjogszerűségét. Álláspontja szerint a piac szereplőjének versenyjogsértése abban az esetben állapítható meg, ha valótlán, vagy megtévesztésre alkalmas tájékoztatással befolyásolja a fogyasztókat a megrendelés adásában. Az alperes a rendelkezésére álló bizonyítékokból, közöttük a felperes nyilatkozataiból azt állapította meg, hogy a terjesztési ígéretet eleve akként tette, hogy annak csak formálisan, és nem számon kérhetően kívánt eleget tenni. Ezt igazolja, hogy a megkötött szerződésekben a terjesztésre vonatkozó szerződéses akarata – ígéretével ellentétben - hiányzott; az ígért terjesztés teljesített, igazolható mértéke csekély; a Német-Magyar Ipari és Kereskedelmi Kamarára és a szakminisztériumokra, mint a célnak megfelelő terjesztési helyekre való hivatkozása valótlán volt (ezt alátámasztja az, hogy a felperes ismeretlen időpontban változtatást hajtott végre, és a mutatványszám tartalmától eltérően a szórólapokban a Német-Magyar Ipari és Kereskedelmi Kamara és a szakminisztériumok megjelölése nélkül közölte a biztos terjesztési helyeket).

Megállapította továbbá az alperes, hogy a hosszú távú kapcsolatokra való hivatkozás megtévesztő volt, mert az csak a cégre és nem annak munkatársaira vonatkozhatott, és a felperes mint (2001-ben alakult) Kft. kapcsolataival nem azonos a munkatársak személyes kapcsolata.

Az alperes a szankció kiszabása során a felperesnek a kiadvány kiadásából származó (üzleti titkot képező) 2003. évi bevételét vette alapul, súlyosbító körülményként értékelte azt a jelenlegi piaci helyzetet, hogy a magyarországi kis- és középvállalkozások fokozottan fogékonyak a külföldi kapcsolatok megteremtése iránt, továbbá a kifogásolt magatartás

szándékos voltát. Enyhítő körülményként a felperes viszonylag csekély piaci súlyára, és a fogyasztók szerződéskötéskor tanúsított kellő körültekintésének hiányára volt figyelemmel.

A felperes keresetében elsődlegesen annak megállapításával, hogy jogsértést nem követett el, a határozat megváltoztatását és a bírság eltörlését, másodlagosan a bírság mérsékelését kérte. Kifejtette, hogy a Német-Magyar Ipari és Kereskedelmi Kamara feltüntetésében jóhiszemű tévedésben volt, amely tévedése jelentéktelen, mivel a mutatószám összesen 200 példányban készült el. A megtevesztő tájékoztatásnak az áru lényeges tulajdonságára kell vonatkoznia, a Kamara feltüntetése ennek a kritériumnak nem felelt meg, a fogyasztók döntését ugyanis elsősorban az befolyásolta, hogy hirdetésük német nyelvterületen olyan körben került terjesztésre, ahol érdeklődő partnereket reméltek.

Sérelmezte, hogy a terjesztett példányszám vonatkozásában az alperes őt kötelezte annak bizonyítására, hogy a kiadvány valóban eljutott a címzettekhez, holott bizonyítási kötelezettsége a Gazdasági reklámtevékenységről szóló 1997. évi LVIII. törvény 17.§-ának /3/ bekezdése alapján álláspontja szerint nem volt. Vitatva a valóban terjesztett kiadványok alperes által megállapított 3.390-es darabszámát állította, hogy benyújtott elszámolásával és bizonylataival igazoltan 11.315 db kiadványt továbbított a címzettekhez.

A hosszú távú kapcsolatokra vonatkozó hatósági hivatkozást megalapozatlannak tartotta, mivel álláspontja szerint a bizalmat a személyek, munkatársak ismertsége alapozza meg.

Kifejtette, hogy nem csekély mértékű a terhére kiszabott 1.000.000 Ft-os bírság, ugyanis ha az alperes a mérleg szerinti adatokat vette alapul és nem volt arra figyelemmel, hogy más tevékenységet (oktatás) is folytat, akkor nagyobb bírságalapból számolt. Előadta, hogy a súlyosbító tényezőként meghatározottakat nem tudta értelmezni. Az enyhítő körülményként értékelt csekély számú partneri hirdetés szerinte nem csupán csekélynek, hanem jelentéktelennek minősíthető, mivel összesen 210 hirdető céggel tartotta a kapcsolatot. Az alperes nem vette figyelembe, hogy a saját költségén az Internetre is feltette a kiadványokat, így a terjesztést az ígértnél lényegesen nagyobb körben valósította meg. Kifogásolta, hogy nem derül ki a határozatból, az alperes a kiszabott bírsággal melyik felrótt magatartást szankcionálta, hogy értékelte-e az eljárás során tanúsított együttműködő, segítő magatartását, illetve, hogy már az eljárást megelőzően törölte a Német-Magyar Ipari és Kereskedelmi Kamarát kiadványaiból. Mindezek alapján álláspontja szerint fogyasztói jogokat nem sértett, semmilyen érzékelhető mértékben nem veszélyeztette a gazdasági versenyt.

Az alperes a határozatában foglaltak fenntartásával a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a határozatot megváltoztatva a bírság összegét 500.000 Ft-ra mérsékelte, egyebekben a felperes keresetét elutasította. Indokolása szerint a hazai kis- és

középvállalkozások számára a perbeli kiadványban lévő megjelenés lehetősége azért vált vonzóvá, mert a felperes a kiadványnak a termékeik, szolgáltatásaik iránt érdeklődő külföldi partnerekhez történő eljuttatását helyezte kilátásba. A felperest tehát egyértelműen versenyjogi felelősség terheli mind a kiadvány lehetséges címzettjeinek megnevezése, mind pedig az e címzettekhez való tényleges eljuttatás megvalósulása tekintetében. A Tpvt. 8.§-ának /1/ és /2/ bekezdését idézve az elsőfokú bíróság megállapította, hogy egyrészt a felperes a kiadványnak a Németországban működő kamarához és szakminisztériumokhoz való továbbítását valótlannal tüntette fel, másrészt nincs megnyugtató adat arra sem, hogy a kiadvány 3.000-3.000 példányszámban direkt módon valóban potenciális megrendelőkhöz jutott el. Így függetlenül attól, hogy a felperes a határozatban szereplő 3.390 db kiadványnál több példány eljuttatását igazolta-e avagy sem, a jogsértés megvalósítása alól nem menthető fel.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem azonosítható a felperes munkatársainak, illetve magának a cégnek a hosszú távú kapcsolata, mivel a társaság hosszú távú kapcsolata a külföldi partnerekre kiterjedő eredményes működésének az információja, a 2001. évben megalakult felperes pedig nem állíthatja azt a kapcsolatairól 2003-ban alappal, hogy hosszú távúak. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az alperes a Tpvt. 8.§-ának /2/ bekezdés a) pontja megsértését helytállóan róta a felperes terhére.

Álláspontja szerint az alperes a bíróság kiszabásánál irányadó szempontokat helytállóan értékelte, azonban döntésénél nem vette figyelembe, hogy a felperes a megrendelő vállalkozások számára Internetes megjelenítést is biztosított, ezért akként ítélte meg, hogy indokolt az alkalmazott bírság mértékének felére csökkentése.

A felperes fellebbezésében az ítélet megváltoztatásával keresete teljes körű teljesítését kérte. Lényegében megismételte és fenntartotta a keresetében foglaltakat. Hangsúlyozta, hogy az általa benyújtott okiratok egyértelműen bizonyították, miszerint 11.315 db kiadványt postai úton továbbított német nyelvterületre, további 8.000 darabot pedig alvállalkozója juttatott el szakkiállításokra. Álláspontja szerint iratellenes az az elsőfokú ítéleti megállapítás, amely szerint valótlannal tüntette volna fel a szakminisztériumokhoz való továbbítást, mivel postai feladóvevényekkel igazolta a megküldést. A terjesztéssel kapcsolatban összességben tehát az állapítható meg, hogy ígéretei közül kizárólag a Német-Magyar Kamarára való - kétségtelenül szerencsétlen - hivatkozása nem fedi a valóságot, a többi azonban igen. Változatlanul az volt az álláspontja, hogy a hosszú távú kapcsolat megléte nem kizárólag a társaságra értendő. Véleménye szerint a csökkentett mértékű bírság kiszabása sem indokolt,

mert az elsőfokú bíróság által mérsékelt összeg is a reá kiszabható maximum 25%-a, amely így eltúlzott.

Az alperes érdemi ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte, fellebbezéssel, csatlakozó fellebbezéssel nem élt.

A felperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló peradatokból okszerű következtetésre jutott, jogi okfejtéseivel a másodfokú bíróság mindenben egyetértett. Az elsőfokú bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 206.§-ában foglaltaknak megfelelően valamennyi körülményt mérlegelve hozta meg döntését, amelyet megfelelő módon indokolt is. A felperes fellebbezésében olyan új tény, vagy körülményt nem jelölt meg, amely fellebbezése kedvező elbírálását eredményezhetné.

A fellebbezésben foglaltakra utalással mutat rá a Fővárosi Ítéltábla, hogy a felek között nem volt vitatott, miszerint a felperes áruja külföldi célhelyekre eljuttatandó kiadvány, amelynek ezért lényeges tulajdonsága a terjesztés. Miután a perbeli áru lényeges tulajdonsága annak terjesztett volta, helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperest versenyjogi felelősség terhelte a kiadvány címzettjeinek megnevezése és a terjesztés valós teljesítettsége (a közölt partnerekhez a kiadványoknak a meghatározott darabszámban való eljuttatása) vonatkozásában.

A Tpv. 8.§-ának /1/ bekezdése szerint tilos a gazdasági versenyben a fogyasztókat megtéveszteni. A /2/ bekezdés értelmében a fogyasztók megtévesztésének minősül különösen, ha az áru lényeges tulajdonsága tekintetében valótlan tény vagy valós tény megtévesztésre alkalmas módon állítanak, vagy az áru lényeges tulajdonságairól bármilyen más, megtévesztésre alkalmas tájékoztatást adnak. Az alperesnek azt kellett vizsgálnia a címzett lista illetve terjesztés körében, hogy a fogyasztó a mutatványszámban és a szórólapon közöltekkel megtévesztett volt-e, avagy a felperes a kiadványban foglaltak szerint teljesített, és megjelölt partnereihez az összes kiadványt eljuttatta.

A felperes elismerte, hogy a mutatványszámban megjelölt partnerek közül a Német-Magyar Ipari és Kereskedelmi Kamara nem volt valós németországi terjesztési célhely. A Pp. 164.§-ában foglalt bizonyítási kötelezettsége ellenére semmivel nem bizonyította, hogy a német szakminisztériumok partnerei lennének és miben; illetve, hogy névvel, székhellyel, tevékenységi körrel megjelölten melyek azok a cégek, amelyekhez „direkt módon” juttatta el a kiadványokat: a negyedévente megjelenő kiadványokból esetenként 3.000-3.000 céghez. A felperes olyan összegző és magyarázattal, értékeléssel ellátott kimutatást nem terjesztett elő, amely alapján darabszámra, grammsúlyra kétséget kizáróan megállapítható lett volna (az

általában benyújtott, a terjesztéssel kapcsolatos okiratokkal összevethető módon), hogy melyik negyedéves kiadványát, mennyi darabszámban, milyen módú terjesztéssel ki, mikor és kihez juttatta el. A felperes nem igazolta, hogy a megjelölt célhelyekre az összes kiadványát terjesztette, az azonban bizonyítást nyert, hogy nem minden közölt partneréhez és nem a teljes darabszámú kiadványa jutott el. Az alperes és az elsőfokú bíróság ezért helytállóan állapította meg, hogy a felperes a fogyasztókat megtévesztette azzal, hogy a kiadványban közöltekkel szemben, azoktól ténylegesen és lényegesen szűkebb körben teljesítette a vállalt terjesztést.

Az Államigazgatási eljárás általános szabályairól szóló 1957. évi IV. törvény 26.§-ának /1/ bekezdése szerint a közigazgatási szerv köteles a határozathozatalhoz szükséges tényállást tisztázni. Ha ehhez a rendelkezésre álló adatok nem elegendők, hivatalból vagy kérelemre bizonyítási eljárást folytat le. A tényállás tisztázása a konkrét egyedi ügy jogilag releváns tényeinek, körülményeinek a pontos megállapítását, feltárását jelenti. A bizonyítási eljárás célja a döntés szempontjából jelentős tényeknek a megállapítása, vagyis a tényállás tisztázása. A bizonyítási eljárás során a tények megállapítása a közigazgatási szerv kötelessége, de azok feltárása és bizonyítása a hatóság és az ügyfél együttes tevékenységét igényli. Ez a követelmény megfogalmazást nyert a törvény alapelvei körében, nevezetesen az államigazgatási eljárás a hatóság, az ügyfelek, továbbá az eljárásban résztvevő más szervek és személyek hatékony együttműködésére épül. Nem sértett tehát az alperes jogszabályt akkor, amikor a vizsgálat során a terjesztéssel kapcsolatban a felperest adatközlésre szólította fel.

A gazdasági társaságokról szóló 1997. évi CXLIV. törvény 11.§-ának c) pontja alapján a társasági szerződésben (alapító okiratban, alapszabályban) meg kell határozni a gazdasági társaság tevékenységi körét. A cégnyilvántartásról, a cégnyilvánosságról és a bírósági cégeljárásról szóló 1997. évi CXLV. törvény 12.§-ának /1/ bekezdés f) pontja értelmében a cégjegyzék valamennyi cég esetében tartalmazza a cég főtevékenységét és a létesítő okiratban feltüntetett további tevékenységi köreit, a Központi Statisztikai Hivatal által kiadott nomenklatúra szerint; hatósági engedélyhez kötött tevékenységi kör esetében - az engedély megadása után - az engedély számát és érvényességi időtartamát. A közigazgatási iratok között 4. sorszám alatt fűzött a felperes cégkivonata, amelyben foglaltak értelmében főtevékenysége: 7440'03 hirdetés, további tevékenysége (többek között): 2213'03 időszaki kiadvány kiadása. A kiadói, nyomdai, egyéb sokszorosítási tevékenység ágazatba (Complex-TEÁOR: 22) a napilap, folyóirat vagy más időszaki kiadvány kiadása, illetve a könyvkiadás, továbbá a kiadói termékek nyomdai előállítás, valamint hanghordozó, képhordozó és

számítógépes adathordozó sokszorosítása tartozik, tehát az időszaki kiadvány terjesztése, azzal való kereskedelem nem; a hirdetés (Complex-TEÁOR: 74.40) szakágazathoz a hirdetési és a mintaanyagok szétosztása, házhoz szállítása is hozzátartozik.

A Tpv. 8. §-ának 12/ bekezdés a) pontjában foglaltak helyes értelmezése szerint a fogyasztói döntések jogsértő befolyásolása megvalósul a valótlan tényállítással, a valós tény megtévesztésre alkalmas módon való állításával, illetőleg bármilyen megtévesztésre objektíve alkalmas tájékoztatással. Általában minden olyan magatartás, amely alkalmas a fogyasztók döntési szabadságának korlátozására jogellenes, tekintet nélkül arra, hogy a hátrány valóban vagy ténylegesen bekövetkezett volna.

A felperes által vállalt terjesztés körében azt kellett vizsgálni, hogy a fogyasztó az adott tájékoztatást, közlést hogyan és miként értékelhette. A mutatószámokban, illetve a szórólapon a felperes állította, hogy terjeszti a kiadványt, ugyanakkor főtevékenysége nem az időszaki kiadvány terjesztése, nem az azzal való kereskedelem, és a fogyasztókkal a hirdetési tevékenységéhez tartozóan megkötött szerződésben a terjesztésre nem vállalt kötelezettséget. Helytállóan állapította meg ezért az alperes, hogy a felperes a fogyasztókat megtévesztette azzal, hogy a mutatószámokban és szórólapon közöltekkel ellentétben, amelyekkel a felperes saját ügyfeleit, a kiadványokban megjeleni kívánó vállalkozásokat toborozta, csábította, a terjesztést ténylegesen nem számon kérhetően, nem ellenőrizhető módon, és saját kedve-akarata-elhatározása szerint végezhette. A felperes nem egyértelműen közölte a terjesztés feltételeit, így azt pl., hogy a terjesztésre szerződést nem köt, a kiadvány nem is tartalmazza.

A felperes által a keresetlevélben, illetve a fellebbezésben hivatkozott többlet terjesztésre vonatkozóan előadottakra utalással jegyzi meg a másodfokú bíróság, hogy az alperesi marasztaló határozat meghozatalát követően faxon nyugtázott, és nem részletezett kiadvány továbbítás az alperesi, illetve elsőfokú bírói megállapítások megdöntésére nem volt alkalmas, a külföldi postai feladások, a céges autóval külföldre szállítás nem nyert olyan bizonyítást, ami a felperesre kedvező döntést megalapozhatna. A negyedévente 5.000-5.000 példányban megjelenő kiadványból „direkt módon” részesülő 3.000-3.000 célhely (címezett) pedig nem vitásan nem volt meg, azt felperes nem igazolta, a részükre való „direkt eljuttatást” (célba juttatást) nem bizonyította.

A Fővárosi Ítéletábra egyetértett az alperessel és az elsőfokú bírósággal abban is; hogy a felperes nem a munkatársai által megszerzett, hanem a saját és hosszú távú kapcsolataira hivatkozott a kiadvány terjesztésével kapcsolatosan, mert jogszerűen csak arra hivatkozhatott, és mivel a céget 2001. év decemberében alapították, 2003-ban a közel másfél évi működés

nem jelentett „hosszú távot” a Kft. tekintetében, ezért nem eredményezhetett hosszú távú kapcsolatokat sem. A felperes tehát megtévesztette a fogyasztókat azzal is, hogy olyan (hosszú távú) kapcsolataira hivatkozva tüntette fel " magát előnyösebb színben a kiadványok terjesztése körében, amely kapcsolatokkal nem rendelkezett, holott az áruja egyik lényeges tulajdonsága volt.

A felperes által elkövetett fogyasztói megtévesztésnek nem része, nem eleme az, hogy a felperes mikor és mit helyezett el az Interneten. Az elsőfokú bíróság értékelve az internetes megjelenítést a bírságot csökkentette; miután a felperes fellebbezésében ekörben új és további tényeket nem adott elő, a másodfokú bíróság sem a jogsértés, sem a jogkövetkezmény vonatkozásában az Internetre alapítottan megváltoztatásra lehetőséget nem talált.

A Tpv. 78.§-ának /1/ bekezdése értelmében az eljáró versenytanács bírságot szabhat ki azzal szemben, aki e törvény rendelkezéseit megsérti. A bírság összege legfeljebb a vállalkozás előző üzleti évben - elért nettó árbevételének tíz százaléka lehet. A /2/ bekezdés szerint a bírság összegét az eset összes körülményeire - így különösen a jogsérelem súlyára, a jogsértő állapot időtartamára, a jogsértéssel elért előnyre, a jogsértő felek piaci helyzetére, a magatartás felróhatóságára, az eljárást segítő együttműködő magatartására, a törvénybe ütköző magatartás ismételt tanúsítására tekintettel kell meghatározni. A jogsérelem súlyát különösen a gazdasági verseny veszélyeztetettségének foka, a fogyasztói érdekek sérelmének köre, kiterjedtsége alapozhatja meg.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a hatóság közölte a bírság alapját (a kiadvány 2003. évi kiadásából származó felperesi bevétel összege), részletezte a bírság mértékének meghatározása során értékelt, mérlegelt körülményeket, szempontokat. Az elsőfokú bíróság által csökkentett bírság összege a Fővárosi Ítéletábra álláspontja szerint az elkövetett jogsértéssel arányban álló, annak további mérsékelésére jogi lehetőség nincsen.

Mindezek folytán a másodfokú bíróság a Pp. 253.§-ának /2/ bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletet helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéletábra a Pp. 78.§-ának /1/ bekezdése alapján kötelezte a sikertelenül fellebbező felperest az alperes másodfokú költsége megfizetésére, továbbá a 6/1986.(VL26.)IM rendelet 13.§-ának /2/ bekezdésében foglaltak alapján a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték viselésére.

B u d a p e s t, 2006. évi január hó 18. napján